

Georg Kühlewind Alapítvány

Huszonkilencedik hírlevél

Kedves Olvasó! 29. hírlevelünkben Krappai Györgyi észak-írországi naplóját olvashatják egy ottani Camphillről. Györgyi 2016. március közepe óta dolgozik ebben a közösségben önkéntesként. Ez azt jelenti ebben az esetben, hogy félévre vállalt ott munkát.

Fenyő Ervin

2016. május 10. kedd

Ma reggel a tölgyfáról van szó a gyülekezőnél. A Tölgy a druida papok szent fája. A Tölgyfa alatt nyertek beavatást, tőle nyerték tudásukat, amit ezután megosztottak az emberekkel. Egy tölgyfa alatt állunk, de a fa nem látszik tölgyfának. Egészen máshogy néz ki, mint az otthoni tölgyek. De azért szép az egész. A végén énekelünk is.

Újra erőmre találtam itt. Meg tudom oldani az adódó helyzeteket, és minden más is nagyon jólesik: a természet, a tenger főképp, és hogy melegszívű társakkal vagyok körülvéve. Mindez jó. Van más is, ami nem olyan jó, de inkább ezeknek szeretnék örülni.

Ma három remek pillanat is volt: reggel a gyülekezés a tölgyfa alatt, délután Colin visszavitele utáni szabad sétám, s végül, amikor Jamy-t is visszavittem, visszafelé remek helyre bukkantam itt: egy csodálatos, nyugodt tisztásra... Lésőbb kiderül, a hely neve: "fairy ring". Az ősi időkben a druidák hoztak létre ilyen védett, hatalmas fákkal körülvett kör alakú tisztásokat. Érezni lehet, hogy itt különleges atmoszféra vesz körül, elcsendesedsz, megpihen a lelked.

2016. május 11. szerda

A nap történése: a tisztás, amit tegnap fedeztem föl.

A napfény, a tenger zúgása. Igen, ott ez mind együtt van.

Lássuk csak: lehuny szemem mögött a hangok, a fények. Madarak hangjai, a tenger hangja. A nap, ahogy fénye átszűrődik a fák koronáján. Kemény, egy fából faragott padon fekszem hanyatt, lábam lazán a karfáján, az egész lejt egy kicsit, a fejem lejjebb kerül. Ha hunyorítva kilesek szempillám alól, éppen velem szemben a nap egy fa tavaszi koronája mellől tűz rám, egészen közel a koronához. Ha tíz percnél tovább maradnék, a nap bekúszna a fa mögé és vége lenne ennek a melengető mámornak.

De sosem maradok öt percnél tovább: ennyi az én kiharított szabadságom, aztán huss! – vissza a biciklire, vissza a házba.

De csitt. Most itt vagyok, s ezt az öt percet nem eresztetem.

Fekszem lehunytt szemmel teljes megsemmisült boldogságban. Lehunytt szemem mögött egyszerre van jelen minden: a kemény pad, körben más padok, asztal, körben a fakoronák, a füves tisztás, amott lent oly közel a tenger, zúgása összeolvad a madarak hangjával idefönn. Sirályok is vijjognak, de azok messzebb, itt viszont a lombkoronában közeli a madárcsicsergés. A nap oly finoman melengeti az arcomat, hogy a szelet, ami itt mindig jelen van, szinte nem is érzem.

Átölel a világ. Átölelem a világot.

2016. május 12. csütörtök

Ma is a tisztás. Ez nagyon fontos. Vagy: hogy hétfőn begyalogoltam a tavaszi tengerbe. De miért is olyan fontosak ezek? Ha ezekre gondolok, eggyé válok a végtelennel. Kitágulok, átölelem a világot. Ha bántásokra gondolok, összezsugorodom.

2016. május 13. péntek

A tisztás a fontos, minden más eltörpül mellette. A csendben van a történet.

A sebzésben zaj van, szín van, fájdalom van. Az öröm sincs másként: abban is hang, szín és csillogás.

A tisztás más.

Ott minden egyszerre van, minden szín fehérré olvad. A világ kitágul. Egybeolvad öröm és sebzés. Feloldódik a végtelenben.

*

A mai nap története: első euritmiam Jason-nal a chapel-ben. Ez olyan volt, pontosan, mint a tisztás. Kicsérélt, fölemelt, kiszabadított súlyaimból. Elcsendesedtem. Sárgarépát reszeltem az ebédhez, kezem megállt, amikor föleszméltem rá. Nem az vagyok, mint aki elment innen euritmiazni félórára. Egy másik ember reszeli itt a répát.

*

Mennybemeneteltől – Pünkösdig.

Mit viszek el – és mit hozok?

A nap gyümölcsét viszem – az éjszaka gyümölcsét hozom...

Odaadom – megkapom...

Élek vele – este megint odaadom.

Akik őrzik a világot, engem is benne – megtisztítják odafönn.

Másnap megkapom – belőlük táplálkozom...

2016. május 14. szombat

Elhatározom, hogy reggelenként kiszököm a házból a tisztáshoz euritmiazni. Még mindenki alszik, és tilos itt hagyni a házat, de eldöntöm, nem lehet baj. Ragyog a kelő nap.

Nehéz eldönteni, merre forduljak, melyiket

válasszam: a napot vagy a tengert. A napot választom, és jól döntök: a tenger történik, a nap van.

Lelki szemeim előtt velem szemben Jason alakja, ahogy mutatja a mozdulatot, mögötte a chapel fényei és freskói, mögöttük a nap itt és most valóságosan is ragyog. Már magasan jár – és csak most, írás közben gondolkodom el azon, milyen lehet, amikor éppen kel.

3/4 7 van. Elkezdem.

Amikor befejezem, lesétálok a kapuhoz, kimegyek a tengerhez, a szigethez. Apály kezdődhetett nemrég, de még messze víz alatt minden. A tenger a lábaimnál, s oly csendes ma reggel. Besétálhatnék a vízbe, egészen a szigetig, ahol kormoránok napoztatják kitért szárnyaikat. De nem teszem. Majd egyszer megteszem, de nem most. Kezet fog velem a túlpárt, a sziget, a kormoránok, a víz. És egyszer csak ott van, ni: megjelenik egy fóka is. Látod a fejét, amint úszik a tengerben. Fókát látni olyan itt, mint otthon az erdő mélyén szarvassal találkozni. Boldogság ömlik el a lelken. Vágyódsz rá, hogy közelebb jöjjön, egész közel. Persze, nem jön. De te akkor is boldog vagy. Ilyen ez. Boldog vagy, mert titkot rejt.

*

És este újra a megsemmisülés, csak máshogy. A szép, kerek napba is bele lehet halni estére. Kedves társak, értelmes munka, mégis. Mégiscsak kilencedik napja tart szabad nap nélkül, s nem is csak 8 órában, de - mennyiben is?

Lássuk csak: fölkelisz 6-kor. Fürdesz (vagy nem), kiszöksz a tisztáshoz, vetsz egy pillantást a tengerre, készíted magad a napra.

7-kor elkezdődik: ébreszted Colint, aki először kiabál, illetve nem: ordít és harapja az öklét tehetetlenségében, hogy a finom meleg ágyból ki kell kelnie. De kezdünk neki énekelni, ha Jonas is itt van. Jonasnak fantasztikus hangja van (reggel is), és remekül gitározik, szeretem hallgatni. Colin is szívesen hallgatja, megnyugszik, nem kiabál. Csak ne nézz rá, mert akkor megint eszébe jut, hogy mindjárt föl kell kelni és akkor újakezdi. Ha Jonas szabadnapos, akkor én gitározok, én énekelek. Az nem olyan jó, de azért azt is szereti hallgatni. Ha jó sokat aludt az éjjel, akkor könnyebb. Kicsit viccelődsz vele, csapkodja a tenyeredet, lassan fölül, és jön utánad a fürdőszobába.

7-től este 9-10-ig vagy szolgálatban. Ez naponta 14-15 óra. Az éjszaka a tiéd, meg a hajnal. Meg a lopott tíz percek, amelyek a lopás miatt kissé mindig feszültek, ez már csak így van.

Ébresztesz, asztalt terítesz, viccelődsz. Eszel egy asztalnál mindenkivel. Etetsz és leszeded az asztalt. Rendet raksz, megnézed a mosógépet, szárítógépet. Ruhát be, ruhát ki. Hajtogatsz, elpakolsz. Finomat főzöl a konyhában, – és megint terítesz, megint eszel az asztalnál mindenkivel. Etetsz és...

Nem ismételem el. Jó, ha ki tudsz menni közben egy percre levegőt szívni. Vagy csak egy pillantást vetni a tengerre. Az mindig jó. Estére mégis sok. Kilencedik nap estére még több.

Akkor is, ha nem egyedül csinálod, hanem hármásban. Rosszabb, ha csak kettesben. Legrosszabb, ha a főnökkel kettesben, az ellen nincs orvosság.

*

Változatosság és öröm is egyben, ha adódik más is. Ma festettem mindenkivel. Ennyien még sosem voltunk: 8-an ültük körül az asztalt. Más házból is jöttek hárman. Ők is, én is örültem. Ez volt a harmadik alkalom. Minden szombaton festek velük. Ez jó.

De a kilencedik napon már nem tudok festés után még kedveskedni a minden következő pillanatért aggódó Emer-rel, édeskedni Rebeccával sem, aki 81 éves elmúlt, és elszántan áll a konyha közepén várva arra, hogy észrevedd, menj utána a szobájába, kenőccsel bekenni hátát és mellkasát.

Nem igaz, tudok, csak nem esik jól. Egyedül akarok lenni, teljesen egyedül, valahol egészen máshol.

És lám, ketten vagyunk ma. Minden önkéntes elhagyta a házat mára, Jonas is elment, egyedül maradtam. Én vagyok itt reggeltől estig, és mellettem két fizetett munkatárs váltja egymást ez alatt. Ilyen ez. Nincs, aki észrevenné, milyen fáradt is vagy. Mint amikor hárman-négyen voltunk, s mindig szobájába küldtük, aki épp összerogyni készült. Néha engem is elküldtek, milyen jólesne most... De nem lehet. Ma ketten vagyunk ötre. Ötre öten, inkább hatan kellene legyünk, annyi minden történhet. Lehetetlen helyzet. Mindegy, így van, hát bírom.

Kilencedik napja, 15 órában.

10 óra van, mire vége, lefeküdhetnék, de már késő. Túlpörögtem, elmúlt a fáradtság-érzés, nem vágyom az ágyba-zuhanásra, mint napközben.

Nekiállok inkább megírni mindezt.

*

"Legyen valami kis tevékenység szombatonként" – szolt egyszer a főnök, s én olyat akartam csinálni, ami gyógyít is., Vizes festés, ez az, ez jó lesz. Mi más, ha nem ez?

Körbejárom a Camphill minden zegét-zúgát: nem is hallottak ilyesmiről, nem hogy papírt kaphatnék valahonnan vagy festéket, alátétet, ecsetet. Nem értem, hogy lehet ez.

Ezt a skandalumot nem vártam. A főváros tán csak elég lesz beszerezni a hozzávalókat - hol, ha ott nem? A fővárosban kiderül, hogy ez az ország nem ismeri a vizes festést. Török a fejüket, mit is akarhatok. De már nem tudnak megállítani. Szerzek valami puha plasztik alátétet, jó lesz a papír alá. Barátságokat kötök a boltokban: látják, hogy biciklivel vagyok, furcsán nézek ki, furcsákat kérdezek tőlük, a nyelvüket is töröm, a végére mégis minden összejön.

Jó, a papír kicsit vastagabb, az alátét vékonyabb, se baj. Az ecset is egészen más, a szivacs az egyfontos boltból való, az se baj. A festék egyszerű tempera, ez fáj a legjobban, de később kiderül, működik az is.

Hát így indult el.

Először hatan voltunk, két bentlakó és négy segítő. Izgultam, de jól sikerült, éreztem.

Másodszor négyen voltunk, ma nyolcan.

Sok kérdés van bennem e körül. Főleg a bentlakókkal kapcsolatban. Mi lenne nekik jó? Mi segítene? Milyen színek, milyen lépések?

Még három alkalom és utána szőni fogunk Irénével, melegszívű spanyol társammal.

*

2016. május 15. Pünkösdvásárnap

A tudatosság más ezen a tájon, írta nekem valaki nemrég...

Itt már megfordult a világ. Ez a Camphill nem az – tegyük hozzá, ez személyes észrevétel, nem biztos, hogy az egészre érvényes. Nem ismerem az egészet.. Körülnézek, s emléknymokat lát a szemem: valakik, valamikor tudták, mit csinálnak – és az jó volt. De ebben a házban, ahol ma a skót főnök szerint élünk, nyoma sincs annak, amire én számítottam.

Rájöttem, mi a baj velem: sohasem dolgoztam főnökök keze alatt.

Mindig közösen dolgoztunk együtt, néha örömmel, néha harapva-marva egymást, csak mert máshogy láttuk a dolgokat és mindenki mást akart. Valami megszületett a végére, általában.

Erre jön valaki, aki megmondja neked, hogy csináld.

Ráadásul nem figyel rád, bár hangoztatja, hogy igen. Büszke arra, hogy ő itt a főnök. Ez elviselhetetlen, mikor arra a szintre jutunk, hogy a paradicsomkonzervet hogyan kell kiöblíteni és a félig öntött vizet a dobozból hogyan kell újra felhasználni. Köszönöm, főnök.

Mindent aprólékosan elmagyaráz, nem jutsz levegőhöz. Számadást kér az életedről. Arról is, miért mondd, hogy érted őt, amikor látszik az arcodon, hogy nem érted. Magyarázd meg! Nézd le rád, kisterpeszben, ő nagyon nagy és te nagyon kicsi vagy és várja a válaszodat. Rögtön!

Jön egy pont, amikor érzed, hogy minden erőd elhagyott, mint a lufi, kipukkadtál, véged.

Kezdenéd magyarázni magad – de ehhez először is meg kell értened, hogy miért is tettél így vagy úgy, de magad se érted minden gesztusodat, hiszen egyszerűen csak vagy, élsz, teszed a dolgod, a tudatosság nem akkor van. Először tehát meg kell fejtened saját magadat. Másodsor, ha megvan – de miért lenne meg rögtön, abban a percben, amikor kéri? Nincs meg. De tegyük fel, valami sejlik, ami megosztható. Akkor keresni kezded hozzá a szavakat. Nem az anyanyelveden, az túl egyszerű volna. De tegyük fel, megtalálod. Kezdenéd, de nincs kinek végigmondani, mert aki kérdezett, annak nem lehet, nem érdeklí őt a válaszod.

Hosszan magyarázza, hogy azt tedd mindig, ami jó, vagyis amit ő kér tőled.

Az erőfeszítéstől, hogy először megértsd magad, és aztán megértesd, ami veled történik, majd attól, hogy ez az egész egyszerűen sok, mert a túloldalon csak az elvárás, és nem a figyelem – kipukkadsz, összerogysz, megsemmisülsz.

Elcsendesedel. Megszűnik a füttyülve végzett munka.

Később panaszkodni kezdesz, mindenkinek. Ez rossz, nagyon rossz, utálsz. Miért teszed? Utálni kezded magadat is.

Szép kilátások, na.

Közben telik az idő. Lassan mégis megkönnyebbülsz. A tisztás segít, a tenger segít, a napsütés segít. A társak kedvessége segít. Jason euritmiája fölemel.

Átlátod gyerekségét, de még nem bocsátasz meg neki.

Mikor bocsátasz meg neki?

Amikor te is fölnősz a magad gyerekségéből.

De hiszen erre a percre vársz ezer éve. Nem megy.

Nem megy megbocsátani?

Majd amikor falaid lesznek és sérthetetlen leszel. Amikor megtanulsz védőfalaid mögül meleg tekintettel nézni a szenvedésre és a butaságra. Talán akkor sikerül.

Talán ezt kellene itt megtanulni, talán ezért vagy itt. Megtanulni a megbocsátást. Rögtön elfelejteni. Felejtsd el neki!

De nem megy, annyira megbántott. Utálsz ránézni, nem akarsz szóba állni vele. Keresed a mentségeit. Jó szándékú. Nem tehet róla. Ez az ő büszkesége, az ő főnöksége. Bentlakók és dolgozók, mindenki az ő gondoskodó keze alatt. Szereti ezt. Jót akar. Máshogy látja a dolgokat, ez tán csak nem bűn? Miért haragszol hát annyira? Később kéri is, hogy ne haragudj rá, ha néha goromba, ő már csak ilyen, ilyen az ő skót természete. Nagyra értékeli a munkádat! Szeretné, ha tudnád. Amikor mondja, mosolyog rád, de te már nem hiszel neki. Jó, persze, mondod, nem haragszol, igazán. Köszönöd, ha értékeli. Mosolyogsz te is. Olyan, mintha kibékülnétek.

2016. május 16. hétfő

Aztán eltelik a szabadnap is csendben.

Eleinte nem térsz magadhoz. Fölbredtél ugyan, de csak feküdni tudsz. A szíved még mindig nem dolgozik rendesen, kihagy néha, és ezt nem szereted. Megszoktad, hogy rendben vannak odabent a dolgok. Lassan mégis az asztalhoz ülsz, írni kezded, ami veled itt történik, mindent szép sorjában. A gép előtt ülni és gondolatokat írni jó. Ha elfáradsz, visszafekszel, aztán megint fölkelsz enni vagy olvasni. A tested fáradt és nem képes nagyobb mozdulni, mint az asztaltól az ágyig meg vissza.

Szabadnapokon eddig nagy kirándulásokat tettél biciklivel. Leginkább a közeli kisvárosba, végig a tengerparton, ami másfél órás út és hatalmas élmény. Kerestél ott egy uszodát, amit ne uszodának nevezünk, inkább uszoda-komplexumnak, de ez most mindegy is, ott úsztál egy jót, aztán biciklivel újra a tengerparton haza.

Ez hetente egyszer alaposan kicseréli az embert.

Erre ma nem leszel képes, érzed, és már most szomorú vagy miatta.

Lassan elég a szobából. Kicsit a nap is kisüt, muszáj kimenni. Nagy szél van ma, nem esik jól. A meleg esne jól és egyszerűen csak feküdni a szélcsendes nap alatt, ami melegítené az arcod.

Azért nem adod föl rögtön, fölpumpálsz a kis biciklit, magad alá kapod, és gurulsz vele a tengerparti kapu felé. Ott megtorpansz: nincs még erőd kimenni, a falon túl sokkal erősebben fúj a szél.. Inkább a tisztásod felé kanyarodsz. Föltolod a biciklit, és a tetős tisztáson magad mellé fekteted, mint egy lovacskát. Magad is lefekszel a puha fűre a nappal szemben.

De ma a napot felhők takarják, a szél is erősen fúj. Nem baj, hosszú-hosszú tízpercekig fekszel hanyatt, mozdulatlanul. Aztán felülsz. Hátad a tisztás falának veted, szemed a tengeren, a hullámokon. Nem vágyol semmire, jó itt ülni.

Aztán lassan mégis. Fölkelsz. Nem akarsz semmit, csak magához vonz a tenger, és te mész.

Kilakatozol a kaput, kimész, belakatozol a kaput. Kint vagy. Ez mindig hatalmas öröm, a falon túl lenni.

Vajon miért? A fal az itt FAL és hatalmas. Egyetlen hely van, ahol mellmagasságig ér és ki tudsz mászni rajta. Másutt 2-3 méter magas, mint egy erődítmény. Bevehetetlen, masszív kőfal. Nem látni tőle a tengert. Ez rettenetes. Szerencse, hogy vannak itt dombocskák, mint a tisztás dombja is, ahonnan messze kilátni fölötte. De ha mellette sétálsz, iszonyú. Akkor is, ha kint fúj a szél, belül meg nem.

És igen! A szél sokkal erősebben fúj, mint odabent, de mitől van az, hogy itt ez rendben van? Nem érted. Érzed, hogy átjár valami nagy-nagy öröm.. Ez az! Gyerünk! Fújj csak, cserélj ki!

A hullámok óriásiak ma, a tenger hatalmas. A tengerről később külön is, mert a tengerről nem elég így. De most csak ennyi:

hatalmas.

Első pillantás mindig a szigetre esik, itt a kapuval szemben. Dagály kezdődhetett nemrég és a legnagyobb élmény, amikor lassan-lassan körülöleli kétfelől a szigethez vezető ösvényt a víz. Azt nagyon jó nézni. Kattogtatod a telefonod fényképezőjét, szeretnéd elkapni azt, éppen azt, amikor körülöleli, azt a pillanatot. Persze, hogy azt nem lehet. De te azért csak kattogatsz. A képeket is szereted nézni később otthon. Aztán lassan fölül a kis biciklire és tekerni kezded a pedált, minden cél nélkül. Az ismert part örömmel tölt újra. De most más, új virágok nyílnak, látszik, hogy régen jártál erre, hosszú hetek maradtak ki, mert másfelé volt dolgod.

Lassan jön a gondolat, miért is ne tekernél el megint csak a kisvárosba, amit annyira szeretsz? Miért is ne látogatnád meg ott Irénét, akivel ugyan nem beszélted meg épp mára, de miért is ne éppen ma látogatnád meg őt?

Még nem engedsz a gondolatnak, tudod, hogy fáradtabb vagy a szokásosnál. Nem akarsz túlerőltetni magad.

De a gondolat egyre erősebb. Már az út felénél vagy és egyre jobban érzed magad.

Egyszer csak világossá válik, hogy ma eltekersz oda és meglátogatod őt. Mint egy tény, ez olyan.

Innentől már csak menni kell, élvezni megint minden pillanatát az útnak. Baloldalon a tenger, a sziklák. Erős, éles, tiszta fények. A szél tisztára súrolta a levegőt. A tüdődben friss és erős levegővel cseréli ki a bent levőt. Jólesik. Mész, csak mész, tekered a pedált.

Minden jól van, ahogy van. Iréne otthon van, örül, a teája finom és jót beszélgettek. Nem maradsz sokáig és az út visszafelé is jól esik.

Minden jól van, ahogy van. Végül kicserél ez a nap is. Kezdődhet az újabb hét.

*

Azután történnek cifrább dolgok is a házban.

Már kiabálsz is a főnökkel, azt mondd, rendben, hibáztál, nem érted jól a nyelvet, ha ez neki nem jó, elmész, nem maradsz tovább. Neked sem hiányzik ez az egész.

Utánad jön, kihív, folyton meg akarja beszélni. Látszik, ő is megrendült. Mondja is, neki sem jó. Boldog embereket szeretne látni a házban. A munkádat értékeli, mondja, látszik, hogy őszinte. A megbocsátáshoz ez kell, gondolod később, jóval később, könnyebb, ha látod, hogy őszinte.

Ez persze nem igaz, a megbocsátáshoz nem kell semmi, csak könnyebb így. Már nem is haragszol, egyáltalán.

Csak szomorú vagy és rettenetesen zaklatott.

2016. május 17. kedd

Ez most olyan erős, hogy nem akarok szavakon gondolkodni. Idő kell hozzá. Egy éjszaka legalább, de lehet, hogy három jobb.

2016. május 19. csütörtök

Második nap azóta.

2016. május 20. péntek

És itt van. Eltelt a harmadik éjszaka, harmadik nap is.

Haza akarok menni. Ez a végeredmény.

Nem haragszol rá, csak haza akarsz menni.

2016. május 26. csütörtök

Aztán még és még éjszakák. Levelet írsz neki, házat akarsz cserélni, nem szeretnél itt maradni tovább. Hazamenésről még nem írsz, azt a végére tartogatod. De arról igen, hogy nem szeretted tárgynak érezni magadat, nem szoktál ehhez hozzá, és nem is akarsz hozzászokni. Elküldöd a főnököknek is, tudják meg, mi folyik itt.

Buta vagy.

Aztán jön szegény, és látszik, hogy meg van rendülve a leveledtől, és te tudod, hogy igaza van, mert a leveled bántó volt. Akárhány éjszakát gondolkodtál is rajta, hogy a leveled okos legyen és ne bántó, a leveled buta volt, a leveled csak ordított és semmit nem használt, ahogy szépen elképzelted róla.

Még következik egy nap, mire végre ráébredsz arra, hogy mit kell tenned – odabent.

És akkor egyszer csak megjelenik egy arc – odabent –, és ez az arc lassan testet ölt odakint is.

Egyszer csak már nem akarsz házat cserélni. Nem akarsz hazamenni. Világosan látod, hogy nem a magad öröme vagy itt. Egyszer csak már nem akarsz egyetlen lopott percet sem a magad számára. Elfogadod, végre elfogadod, ami veled bárhol és bármikor történik. Megszűnik a belső harc, elégedetlenség. És csodák csodájára, fáradtan, 15 órai szolgálat után is boldog vagy és nyugodt. Újra jól alszol, és álmaidban is erőt kapsz a folytatáshoz.

Rájössz, hogy ezt kerested egész életedben.

Nem mered még kimondani, de olyan ez, mintha megváltottak volna minden szenvedéstől.

*

Aztán eljön a nap, és jönnek a főnökök, megbeszélni, ahogy kell menedzselni a helyzetet, ami itt kialakult. És te előző éjszaka nem veszed már elő a levelüket, hogy bogarászd, mit is írtak tulajdonképpen, igazán

mindegy. Inkább jól akarsz aludni, és rábírod magad jó sorsodra. Aztán itt is vannak, ni, persze, hogy a szíved először hevesebben ver: te okoztad ezt, viseld emberséggel. De hamar megnyugszol, mert igazán mindegy már, mi fog történni. Ez okozza, hogy meg tudod beszélni velük minden ponton, hogy hogyan lenne jobb – itt. Nem neked, hanem: itt, mindenki számára.

Onnantól jobb is, valamivel. Egyelőre azonban csak a magad számára, és csak mert belül megfordultál.

Látszólag békesség van. Tulajdonképpen a főnök is igyekszik, látszik, emberből van. Később persze kiderül, úgy tűnik, csak veled kapcsolatban igyekszik, mert mintha tartana tőled. De Iréne ugyanúgy, vagy talán még jobban szenved, mint te nemrég. A többiek se örülnek. És te végül is könnyen beszélsz, önkéntes vagy itt.

Nekik meg az állásukról van szó.

2016. május 28. szombat

Újabb hosszú napok, és még mindig minden jó. El tud-e romlani, ha belül béke van? Néhány butaságot mindig csinálsz, néha szídsz magad, de alapjában rendben van a világ, mert rendben vagy magadban.

Nem kellett falat húznod magad köré, mégis sérthetetlen lettél. Ki-bejárhat bárki, nyitott ajtó vagy és keresztüláramlik rajtad a fény. Megbocsátanod sem kell, mert nem tudnak megbántani. Nincs benned sértett harag, amitől nem látsz tisztán, az ajtód mindenki felé tárva van, még a főnök felé is.

Az élet körülötted csak annyiban változott, hogy ahol te vagy, ott jókedv van és vidámság. Nem, ez nem teljesen igaz. A társaid tele vannak haraggal, ahogy te is tele voltál nemrég. Nem tudsz segíteni nekik, próbálsz, de ez az ő haragjuk, nem megy. Mégis mindig azon jár az eszed, hogyan lehetne változtatni a dolgokon, a dolgok ugyanis attól függetlenül rosszul vannak, hogy számodra a világ kerek.

2016. május 29. vasárnap

Mit is tudsz tenni, ami segít? Ami igazán segít? Éberén figyelsz, ez válik alapkérdéseddé. Ennyi elég is: a sors hozza eléd a teendőket.

Megjelenik a doktornő. Mesél a bentlakókról. Úgy mesél, mint eddig soha senki: tisztán látod, miért beszélnek zagyvaságokat, mi zajlik bennük – odabent. Mi a teendő velük – odakint. Ez az! Ezt kerested itt, ezeket a szavakat! Doktornő, segítened kell. Gyere többször, légy szíves, mesélj máskor is nekünk. Ne, ne csak nekem, mindenkinek, a főnöknek is. Hogy így tudjuk látni azokat, akikkel minden percben együtt vagyunk.

Mások gondolkodását megváltoztatni nem lehet. De picit fordulatokra – néha nagyobbakra is – mindenki képes. Ennek egy feltétele van: a szándék a változásra. A főnökben is megvan a szándék, ez érezhető. Annak ellenére megvan, hogy a határai szűkek és merev korlátoltsága fáj. De ki tudja, talán lépésről lépésre, hosszú évek alatt sikerül megfordítani magában azt, ami mindenki számára – számára is! – olyan szomorúvá, fájóvá teszi az életet itt. Ezt nem tudhatod, nem is a te dolgod. De ha van mód tenni érte, azt szeretnéd tudni, szeretnéd megtenni.

Aztán meg, lássuk csak: másodszor küldenek kérdőívet neked, töltsd ki, legyél szíves, mert nagyon érdekli őket a te megtisztelő véleményed, legyél szíves visszajelezni. Először el is kezdenéd becsületesen, ám előtte végig akarod nézni az összes kérdést. A rendszer nem engedi: monkey survey, buta, mint a majom, amiről a nevét kapta. Elnézést a megalkotójától, biztosan sok munka van benne. Számodra emberidegen és nem szereted. Abbahagyod. Egy hét múlva újraküldik, igazán legyél már kedves kitölteni.

Nem. Nem fogod kitölteni, elhatározod.

Rövid levélben tudatod a küldővel – s bízol benne, hogy nem robot küldte, hanem emberi lény –, szívesen elmondod a véleményed, ha érdekli. Meghívod egy teára, jöjjön és beszéljünk. Face to face. Meglátjuk, mi lesz, ismerkedjünk.

Talán ezen a téren is lehet tenni valamit. Talán el lehet mondani valakinek a ház történéseit, akinek füle is

van a hallásra, s tán tehet is valamit.

A rendszereket sem lehet megváltoztatni, csak ha él bennük a változásra való igény, ha nem merevedtek még bele a maguk gyártotta formákba.

Ez a rendszer messze magasan fölöttem működik, kis csavarja vagyok, nem egyéb. Mit tehet egy kis csavar az egészért? Jelezheti, hogy rossz neki, hogy akadozik?

Talán igen.

Miközben figyel, és alapvetően jól van, köszöni, kis pontokon nagyobb fordul, és nagyobb mozdulatokra készíti a többi csavart. Egyszer csak, észre kell venni: a gépezet máshogy működik.

Mintha olajozottabban tenné a dolgát.

Ilyen a kis csavar álma. Így működik.